

Bir Damla Sen 2

– LunaSecret · 18 Temmuz 2015

Sevdiğim Bir Damla Sen,Bugünün tarihi ne, biliyor musun? 18 Temmuz. Bu tarihte biz, ilk kez tanışmıştık. İlk defa gözlerim, senin gözlerinle buluştu. Senin o gün için giydiğin kıyafetleri gayet net hatırlıyorum. Üzerinde karelerle desenlenmiş bir mini kırmızı etek ile beyaz bir gömlek giyyordun. Sanki bir liseli genç kız gibiydin. Hoş, zaten benim gözümde hala küçük bir liseli kızsın. Tıpkı bir liseli kadar narin, tıpkı bir liseli kadar delidolu tıpkı bir liseli kadar da yaşının baharındasın. Seninle tanışmamız yağmurun bir bardak misali taşıdığı bir günde olmuştu. Sen, yağmur altında sırlıklam kalmış bir serçeydin, bense kanatlarını ısıtmaya çalışan bir mağaraydım. Diğer mağaralardan farksızdım aslında. Taşlarla inşa edilmiş, yarım daire şeklinde kapısı olan bir sığıntı limanlarından biriydim. Tek farkım, seni herkesten önce kapmış olmamdı sanırım. Bununla gurur duyuyorum, sevdiğim. Seni ilk tanıyan ben olduğum için... Kendimle gurur duyuyorum.Senin varlığın ise kalbim gururunu yaşadı. Yaşayor ve yaşamaya devam edecek. Yerin bende asla doldurulmadı sevgilim. Hala ilk günkü kadar taze, bir o kadar da canlı kaldın bedenimde. Kısa yazıyor olmam, seni bıktırıyor mu? Ya da merak ediyor musun devamını? Tıpkı bir liseli kız gibi... Tıpkı gençliğine adım atmaya can atan o sevimli kız gibi...Öyleyse, bekle beni. Kalemim seninle dolup taşacak, sevdiğim. Bunun için beynimin izin vermesi gerekiyor, sanırım.Katran Karası Sevgilin, Y.**--**Sevgilim, M.Bugün tanıştığımızı dile getirmişim, ama ne yaşadığımıza dair bir şeyler yazamamıştım. O kısımları hep eksik bırakmışım. Ne tuhaf bir adamım ben böyle. Halbuki, çok yazacağımı söylemişim. O gün, sen yağmur altında kalmıştın. Şemsiyeni almayı unutmuşsun, benim unutkan sevdiğim. Ben, seni daha kafenin sığınmana izin vermeden şemsiyenin altına almıştım.

"Bunu neden yaptınız?"Yağmur altında kalmanızı istemedim."Bense sizin beni almanızı istemedim. Bırakır mısınız beni?"

Bunu kulaklarım duymuştu, duymasına ancak ben başka şekilde söylemişim. "Bir mahsuru yok, bayan. Ad?"Ah, sevdiğim; yüzünün güzelliği başımı döndürdü. Yerine kelimeleri dolduramamıştım bile. Muhtemelen o gün, sapık olduğumu düşünmüştür. Ya da delinin teki. Evet, sevdiğim. O gün ben deliydim. Zil zurna sarhoştum. Sana sarhoştum! Gülümsemiştin, minik kahkahanla. Hoşuna gitmişti benim sözlerim, hoşuma gitmişti şen dolu gülüşün. Sen adımı koymuştun annemden sonra ikinci kez. Bunu dudaklarınla fısıldamıştın; "Sanırım size öküzm demeliyim. Şanınıza daha çok yakışırdı."Halbuki ben adını çoktan öğrenmişim. Üzerinde adının ve soyadının yazılı olduğu bir kartı taşıyordun boynunda. Gözlerim kartının üzerinde, adını ve soyadını dudaklarım dile getirdi. "Melisa İris."Sen, kızmıştın öğrenmeme. Üzerini elinle örtmüştün. "Öğrenmeniz gerekmiyordu, bayım.Gitmeme izin verin!"Sanki bunu söylemen bir sihirli gibi değmişti bulutlara. Yağmuru dindirmiş, bulutların üzerinden Güneşi açtırmıştı. Ne tuhaf! Güneşin ışıklarını senin bana indirdiğini düşünmüştüm o gün.Israr etmiştin seni bırakmamda. Kıvranıyordun şemsiyemin altında. "Bırakırsanız gideceğim."

"Özür dilerim! Bunun farkında değildim."Kolunuzu bıraktım, ovuşturmuşsun diğer elinle. Kaşlarını çatmıştın. "Özür dilemeyin. Bırakırsanız gideceğim!"Sen bunu söyleyene kadar, kolunu tuttuğumu fark

edememiştim. Ayrıca seni duvara kadar götürmüş, bedenimle bedenini hapsetmiştim!! Ne büyük rezillik!!"Gitmeyin!"Gitmedin. Bana baktın, yüzünde kızgınlık içeren ifadeyle. O an, saçlarının esintisi hoşuma gitmişti, dalgalanan bir battaniye gibiydin bir çamaşır ipinin üzerinden... Adeta kendimden geçtim."Melisa Hanım? Gitmeyin."Yüzünüzde bıkkın bir ifade vardı, gitmem için bekliyordun. Ancak ben, tam tersine sana doğru ilerliyordum. Yanınıza varıyor, ilerlediğim her anda isminizi anıyordum.Melisa... Melisa... Melisa... Melisa...

Melisa... Melisa... Melisa... Melisa...

Melisa... Melisa... Melisa... Melisa...

Melisa... Melisa Krizantem... Halbuki seni görünce, daha yakından yüzüne bakınca şahit olunca ben, seni Krizantem diye çağırılmamak için zor tutmuştum kendimi... Melisa... Ne güzel bir ismin vardı diyemeyeceğim. Krizantem, sana daha çok yakışırdı.Ben, yani senin öküzün, Melisa adını adıyla yaşatmış, yüceltmiştim. "Yağız. Yağız ben."Birbirimizi tanımamız, bu isimlerle doğmuştu. Sevgimizle büyümüştü, aşkımızla serpilmişti. Hayata adım atılması için daima deneyimleriyle doldurulması gerekti, biz bunu yaptık. Sonra evlendirdik tanışmamızı, sevgili olduğumuz anda ve...Birimizin hayata gözlerini yummasıyla, tanışmamızı genç yaşında öldürmüştük. Ölümün, içime kederi doğurdu sevgilim. İçimde kederi öldürmeye çalışıyorum. Yazacağım minik ama dolu mektuplarım bana bunu gösterecek.Sevgilin tanışmamızı unutmadı, sevdiğim. Üstünden tamı tamına 4 yıl geçse de, ben... unutamadım. Ya sen? Unuttun mu bizi?Melisa'nın Yağızı